

EL LECTOR ESCRIU

Banyoles i l'olimpiada

Sr. Director,
Voldria comentar breument el tema de les olimpíades a Banyoles, ja que el PSUC presentem una alternativa una mica diferent de la que hem pogut observar en altres grups polítics i en alguns mitjans informatius.

Per nosaltres no es tracta de defensar incondicionalment que les olimpíades del 92 se celebrin a Banyoles. Fa ja algun temps que ens hem pronunciat respecte a això i, a part que no estem gens convençuts dels avantatges econòmics reals que poden aportar a la majoria —la veritat és que tampoc no es donen gaires raons a favor—, les nostres reticències vénen donades pel temor a una manca de control suficient en la protecció de l'estany com a medi natural, i per la preocupació d'una possible actuació municipal basada en un programa de ciutat que giri entorn del fet olímpic com a criteri prioritari, cosa que, segons alguns canvis sobretot en projectes urbanístics que hem pogut apreciar últimament, significaria deixar en segon terme altres serveis que creiem que són més urgents. Quedi clar que no som contraris a les olimpíades pel que signifiquen de valor cultural i esportiu.

D'una manera diferent i per altres raons o enfoccs, veiem ara que el Col·lectiu Nacionalista de la Baixa Garrotxa també manifesta la seva disconformitat amb el caire que s'està donant a la celebració de les possibles proves olímpiques. Deixant a part les qüestions de forma o correcció, crec que des de certs sectors no s'ha encaixat gaire bé el fet que hi hagi més d'un grup que gosi contradir el projecte olímpic presentat, i això es podria atribuir al fet de creure, per damunt de tot, que en aquests moments s'ha d'abonar unànimement la candidatura enfront d'altres contrincants.

No estic d'acord amb aquests sectors unanimites, més que res perquè l'entesa s'havia de cercar amb antelació; i per això es requeria un cert esforç que no s'ha volgut fer. Tot i que, ara, per evitar provocar cap crispació ni enfrontament de ningú, si de veritat hi ha bona voluntat per atenuar els motius de desaprovació, s'haurien de donar arguments més tranquil·litadors, sortint de l'embadaliment que significa somniar ser al bell mig del gran espectacle olímpic, i racionalitzar molt més el que es vol dur a terme malgrat tot.

És indubtable que la notícia continuarà estant centrada en

l'activitat i les passes seguides per les altes instàncies institucionals que tenen el poder de decisió, però seria interessant fer-se ressò d'un tractament del tema olímpic a nivell més concret.

Amb això vull dir que convindria que se centrés l'atenció a assegurar de veritat la preservació del medi, fent que les regates es condicionin al marc natural de l'estany més que no pas a un estricte reglament olímpic. O bé, canviar el sentit de les regates de tal com actualment es proposen, evitant que l'aglomeració de gent a l'arribada sigui a la zona nord, que és la més conservada de l'estany. I s'hauria de donar, a més, plena seguretat que la vegetació de la ribera de l'estany serà completament protegida, no com ara, i sobretot durant les proves. Tot això tècnicament és possible, la decisió una vegada més és política. **Josep Gratacòs Rius.** (Representant del PSUC de Banyoles)

Un partit que pot fer història

Sr. Director,
No estic d'acord amb la redacció que s'ha fet del partit Göteborg-Barcelona, apareguda en el diari de la seva direcció.

Comença dient que «al Barça» ahir li va sortir un partit que val més oblidar», quan en realitat hauria de dir «recordar», i després prossegueix: «cap dels dos equips no va donar la mida de semifinistes europeus», quan en realitat hauria d'haver dit: Si un equip va donar la mida de semifinalista va ésser precisament «el modest» equip del Göteborg, que demostrà davant del Barcelona, gairebé durant els 90 minuts de joc, una superioritat aclaparadora. I si varen marcar 3 gols, tingueren ocasió de fer-ne alguns més; en canvi, el Barcelona sols tingué dues oportunitats de marcar: una d'elles motivada per un error de la defensa local, i que no va ésser aprofitada per Julio Alberto, i una rematada de cap de Marcos que s'estavellà a l'escaire.

Es calla la falta clara dins l'àrea barcelonina a un davanter suec, comesa per Julio Alberto, que, si l'àrbitre de l'encontre arriba a decretar penal, hauria pogut significar un altre gol.

No ens lamentem tant, que si Schuster no estava en forma, que si Amarilla semblava un esperit, que si Víctor estava desencertat, etc., etc., no cal justificar el Barça, perquè no té cap justificació; els contraris varen ser superiors i els dominaren en tot

El carrer de Roma es troba situat al barri de Sant Narcís i és un carrer d'una sola direcció que enllaça la plaça de l'Assumpció amb la confluència de l'avinguda de la Hispanitat i els recentment batejats jardins de l'arquitecte Ignasi Bosch i Reigt. És un carrer amb jardins i arbres en filera a banda i banda, i amb poques edificacions, la majoria de caire unifamiliar amb jardí, i que acaba amb un curt tram porxat abans de connectar amb la plaça de l'Assumpció.

Malgrat l'escàs trànsit de cotxes i la seva limitada importància urbanística, és una via coneguda per gairebé tots els veïns del barri, ja que s'hi troba la casa del rector de la parròquia de Sant Narcís. Durant molts anys tingué com a estandart un popular mossèn, Joan Mateu; que també ho era de Santa Eugènia i que va iniciar l'obertura al barri de les instal·lacions annexes al temple. L'actual rector, Mossèn Narcís Ponsatí, ha potenciat aquesta línia, de manera que el barri s'ha

moment i ni l'estat del terreny ni cap altre causa no pot justificar la seva derrota. Un jugador complet —i més encara quan són professionals—, ha d'estar adaptat a tots els contratemps.

El que passa és que el Barça va sortir al camp pensant-se que podia guanyar fàcilment el seu rival de torn, després d'haver deixat a la cuneta el potent Juventus —que, tot sigui dit, superà per sort—, i li va sortir el tret per la culata.

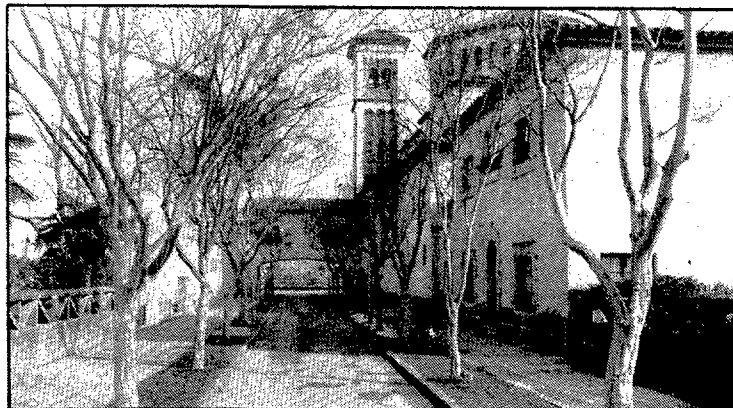
Ara s'ha de veure si al Camp Nou, el Barcelona, davant de la seva afeció i amb una gespa tendra i immaculada, és capaç de guanyar per quatre gols de diferència una selecció amb la qual no es comptava i que demostrà a Göteborg que sap jugar al futbol. **Imparcial** (Girona)

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

Tots els carrers de Girona

El carrer de Roma

399

El carrer de Roma es troba en ple barri de Sant Narcís, prop de l'església. Foto: Xavier Ruiz.

enriquit amb una sèrie d'activitats culturals i de lleure periòdiques.

El carrer també afronta, bé que només per un costat, amb el teatre parroquial, que té la seva entrada principal per la plaça de l'Assumpció, i del qual ja en vàrem explicar la història en parlar de l'esmentada plaça. A l'altre costat de carrer limita amb l'església de Sant Narcís, a la qual

es pot accedir per una entrada lateral.

El nom del carrer de Roma fou aprovat per l'ajuntament en la sessió plenària del dia 4 de gener del 1952, i el seu actual bon estat d'urbanització es deu a la renovació que es dugué a terme l'any 1982 en el context de millora de la totalitat del barri.

Ramon Alberch i Fugueras

NECROLÒGIQUES

ANNA DILMÉ I FAJULA

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 87 anys, Anna Dilmé i Fajula. Era natural de Sant Joan de les Abadesses i residia al carrer Sant Daniel, 27 de Girona.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima, tindrà lloc avui, a les 3 de la tarda, a l'església de Sant Daniel de Girona.

Que descansi en pau.

ROSA PUJOLAR I PUIGMAL

Va morir ahir a Albanyà, a l'edat de 91 anys, Rosa Pujolar i Puigmal. Havia nascut a Albanyà i residia al Mas la Canova d'Albanyà. Era vídua de Miquel Ambrosio i Badosa i tenia 4 fills: Carme, Josep, Maria i Anna. La missa exequial en sufragi de la seva ànima, tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església d'Albanyà.

Que descansi en pau.

MARIA VILA I RIERA

Va morir ahir a Calella, a l'edat de 77 anys, Maria Vila i Riera. La missa exequial en sufragi de la seva ànima, tindrà lloc avui, a les 10 del matí, a l'església de Calella.

Que descansi en pau.

ELIAS MARTÍ I OBRADOR

Va morir ahir a Vic, a l'edat de 59 anys, Elias Martí i Obrador. Havia nascut a Olot i residia al carrer Sant Francesc s/n d'Olot. Era casat amb Antonia Fitó i QuatreCases i tenia dos fills: Elias i Josep M.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima, tindrà lloc avui, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església de Sant Esteve d'Olot.

Que descansi en pau.

JOAN MASMITJÀ I CURÓS

Va morir ahir a Olot, a l'edat de 80 anys, Joan Masmitjà i Curós. Era natural d'Olot i residia l'avinguda Morrot, 2 d'Olot.

Era casat amb Pilar Codony i Llagostera i tenia un fill, Jordi.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima, tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església de Sant Esteve d'Olot.

Que descansi en pau.

+

**SERVEI DE
NECRO-
LÒGIQUES**

|

Tel. 21 35 08

+

PREGEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Josep Boada i Salló

qui morí a Girona el dia 9 d'abril de 1986
a l'edat de 52 anys

A.C.S.

La seva esposa Dolors; fills, Josep i Jesús i de més familiars participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, dijous, a l'església parroquial de Sant Jaume de Salt.

Salt, 10 d'abril de 1986

+

EN RECORDANÇA DE

**Mercedes Palahí
i Pla**

Vídua de Joaquim Masmiqel i Blanquera

A.C.S.

Us convidem a la Missa que en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Sant Josep.

Girona, 10 d'abril de 1986